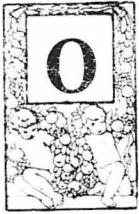

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΟΪΚΑΣ

ΝΕΑΡΟΣ φανταστός, ο Λέτο Γκαρτζίν, είχε πάρει άδεια να πάει στο χωριό τον να φροντίσει για τις δουλειές του θεού. Περαταμένος άγαγάρι, κοιτανασάσιονοντας, γεμάτος ιδρώτα. 'Η ζέση του 'Ιουνίου ήταν άνωφόρη. 'Όλα γύρω σπαίτανε. Και μοναχά, βαθειά στην κοιλάδα, ο μύλος του Μπαρίμα Γκαρτσιλάνη φτεροζοπούσε α' έθους, σαν κάτι ζωντανό, μέσα στη λιποθυμισμένη δύση.

'Ο Λέτο είχε βγάλει το άμπέρχονο και περαταπότε δόξαδο με τα βαριά στρατιωτικά ταπούτσια του. Από τον όμο του κρεμόταν ένα κινηριτόο δίκανο, που μόλις το είχε άγροφσει, με τη κρούση προς τα κάτω. 'Όταν αντίκρισε το μύλο, κοινοτάθηκε. Κιτόζε μέσα από τα πράσινα κλαδιά μιν γρή και δ'ή 'ύσφιζον ποίφενα τ' άστρα κεντητά μανίνα α' η παρδάλη ποδιά της Βοίκας, της κόρης του μωλιού, που την άγαπούσε με μια τρελλή άγάπη, μα άγιστή που δέν λήγατα.

Είχε τόσο χαρμό να την ιδεί και τόμα η καρδιά του χτυπούσε μεσ' στα στήθη του και το νεανικό του αίμα άνθιθανε στο κεφάλι του, που κούμπιπότε στον ιδρώτα. 'Αχ, να την αντίκριζε με στιγμήντα, με μοναχά στιγμή, με το γέλιο της χαμόγελο, το φουσιμένο από το έρωτάσικο γάλατο της βλεμία και τα σεντά μαλλιά της, τα χρυσαίφνια!

'Η Βοίκα ήταν άσπρη ένα μικρό α' όμοφορο άγροκόταζο. 'Η ζέση την όμορφα της και γ'ι' αυτό ήταν φίλοφωση, κοκκέτα α' άπεριόκεκτη. Δέν είχε άκόμα κλεισει τα δεκαεπτά της χρόνια, α' όπως είχε ζουφάνια όλα τα παλλήκρια του χωριού. 'Ο πατέρας της ήταν φτωχός α' όμο άπ' τον μύλο, που κρατούσε με ένοϊζιο, άλλο τίποτε δέν είχε. 'Αλλά τη Βοίκα δέν την στενοχωρούσανε αυτά. Είχε ζήσει 3-4 χρόνια στην πόλη και είχε μάθει να στολίξη με κορδέλλες τα μαλλιά της, να νένιναται με πασιρικά άσπρόφουρα και να περατίαη με χάρη. Αυτό έστρεφίλιανε τα παλλήκρια του χωριού. Κ' η Βοίκα σαν άκουγε να της λένε ένοϊζια από πίσω της, κιαίφρονε, όλο κιαίφρονε...

Μα α' ο Λέτο ήταν παλλήκροφ όμορφο, γερό, έρωτικό α' άνοιχτόκαρδο. Πότε φύλαγε πρσίβια στο βουνό και πότε έκανε χωριόφιστά στους κωπιούς. Σαν έρωτεύτηκε τη Βοίκα, τ' άφησε όλα, έγινε άγροφίλακος και γούφε έξω άπ' το μύλο του Μπαρίμα Γκαρτσιλάνη. 'Η Βοίκα τον κρατούσε σκιάδο της. 'Άλλοτε του χιμογούλοσε α' άλλοτε τον έκανε να πονή και να άσποφει. 'Ισως και να τον άγαπούσε. Πουός τ' όφειρε!...

Πουός μπορεί να καταλάβει τη γυναίκα πότε άγαπάει και πότε παίζει! Τόν αντίπαμο πόσσο συχνά το Λέτο, του γλυκομυλοδού, τον κωπιούσε μεσ' στα μάτια και τον έκανε το φτωχό να λιώνη και να χάνεται. Σέ κάτι τέτοιες στιγμές η Βοίκα έπεφτε επάνω του χαιδιάρη α' άκαχη, σαν το μικρό άρνάκι. Μα ο μωλιός ο Λέτο άσπίζε και δέν τολμούσε ούτε χαιδιάρη, ούτε φιλιάρη να της δώσει. Τότε η Βοίκα τον άρπαζε, τον φιλούσε και τού έλεγε:

—Νά μιν τ' άχνης έτσι, γιατί δέν θά με ξαναίδης!...

'Άλλοτε πάλι η Βοίκα, όταν έδλεπε το Λέτο, κωβότανε για να τον σκιά. Τότε ο Λέτο καθότανε στον ίσιο του μεγάλο κωπιρισούφ και κωβέντιζε με τον γέρο Γκαρτσιλάνη, τον πατέρα της, που, άνεμομένος δίλος, ξεκοφίδοτανε, κωβόντας την χονητή του πάπα.

'Ετσι περνούσε η ώρη α' η Βοίκα δέν φρανότανε. Μα παραμόνευε πάντα, η πονηρή, το Λέτο. Κ' όταν αυτός σηκωνόταν να φύγη, κατά το βράδι, κατακλιπμένος, η τρελλή κόρη πεταγότανε μπρός του και τού έλεγε:

—Λέτο, στάσου να πάμε μεζύ στο χωριό. Φοβάμιο όλομόναχη στο δρόμο.

Τα λόγια αυτά μπιάναν σαν ματρικό στην καρδιά του Λέτο και ο πόνος του χινοτανε με μιάς. 'Ετσι ξεκινούσαν μεζύ για το χωριό.

Στό δρόμο η Βοίκα περατιπότε δίπλα του, στηριζότανε στο χέρι του και, καθώς φρονονότανε στα δάχτυλα, τού έλεγε:

—Νά που έμια α' έρω φρή ή ίσα με σένα!...

'Ο Λέτο στέκοταν δίπλα της, λιώνοντας από άγάπη.

'Η Βοίκα τού ξανάλεγε τότε:

—Πόσο μωϊόζομε οί δύο μας.

—'Αχ, εσύ δέν μ' άγαπάς, Βοίκα, κιακά μου Βοίκα, δέν μ' άγαπάς! στέναζε ο Λέτο.

Έκείνη τού άρπαζε το κεφάλι με τα δύο της χέρια, τού φιλούσε με όρηψή α' έλεγε ναζίφια:

—Τό παλλήκριαρά μου, θήμιωσε πάλι!... Κι' όμως η Βοίκα τον

άγαπού!... 'Ετα να σε φίλωσ όλλη με φορά!... όλλη με φορά!... όλλη με φορά!... Μάτς!... Μάτς!... Μάτς!...

'Ο Λέτο την άγκαλιούσε τότε άδέξια και δειλά. 'Ελαρνε θάρρος. Μα έκείνη τραβιότανε άπότομα και τον μύλιωνε:

—'Ε, γή! Τα χέρια σου στην τσέπη!

'Ο Λέτο τόν έπάζανε, έβάζε τα χέρια του στην τσέπη και τραβιότανε στο δρόμο του.

Πότε-πότε, πάλι, την νύχτα, όταν ο Γέρο Γκαρτσιλάνης ήτανε λίγο πομένος και κωπιότανε βαθειά, η Βοίκα έβγαινε κρυφά και πήγαινε κίπιο στα δέντρα, πέφια από λοταπόφ την άκρη, έβαν όνειπό μονα την περμένο ο Λέτο. Έκει έβιεναν άγκαλιασμένοι ός το πρωί πάνω στα χουτάκια.

'Ετσι ο Λέτο δέν είχε πειά διχί του θέλησι. 'Η Βοίκα τόν είχε μαγέψει και δέν μπορούσε να ζήρη πειά χωρίς αήτη.

'Ηρθ α' ο καρμός να πάη ο Λέτο στρατιώτης. Το βράδι, πριν να φύγη, η Βοίκα τόν φονάζε στο μύλο α' έβλαψε μεζύ τον ποιά. 'Η Βοίκα κρατούσε το χέρι του μέσα στα δικά της και δέν ήξερε τί να τού πη.

—Λέτο, Λέτο, πόσο θέλω να γλάφω! φθούφε πνιγμένα.

—Θά με ξεχάσης; της έλεγε έκείνος λυπημένα.

—Ποτέ, σου τ' όρκίζομαι, ποτέ. Θά σε περιμένο να γρούσης. Νά το 'θμύσαιο. Θά σε περιμένο.

'Από τότε πέρασαν κωπιόμοι μήνες. Και τόμα γρούσε πάλι ο Λέτο, με πομεμένη την καρδιά. 'Όλα γύρω τού μιλάνε για τη Βοίκα. 'Η περναίδα, το κωπιρισό, ακόμα στο μύλο, τα ποιά α' ο ίσιο.

'Ο καρμός του μύλου άκούφεται τόμα πιο κοντά, πιο καθαρά. Νά τα κωπιάρια του. Μια άνατριζίλα περναί από το κωπιό του Λέτο.

'Η άνατριζή του έσταμάτησε, τα ποιά του τρέμονα α' άκούφεται στον καρμό μιας γρούσης όφιας. 'Από το μύλο άκούφοντα ήχο φουαφιόμνιας και κωβούφ νεανικά γέλια και ξεφρονήτα.

'Ο Λέτο ξεφρανίφεται. Πουός έταζε φουαφιόμνια τόσο γλυκά και ξεφρονάσια! Πάφονε το μονοπάτι και κατεβαίνει γούφια στην μολοπιότα. Στέκει, χωρίς να κινή θέρμα, πίσω από μια φροντοζιά και κωτίζαζε. Στο μύλο μπροστά σ' ένα μεγάλο κωπιισορο, κάτω από το κωπιρισό, καθέτα ο 'Ιδάντζος ο μπακάλης, και παίζει φουαφιόμνια, γένοντας το κωπιάρη τον άπό δού α' άπ' έκεί. Μπροστά του στέκεται η Βοίκα, γυμνοπόδη, με άνοιχτό το λαιμό, και ξεπλεκα τα μαλλιά όμνηνε στους όμοφς, α' άκούει σαν μαγεφονή. 'Ο 'Ιδάντζος ο μπακάλης, την κωπιέει και της χιμογέλει. 'Από το γέλιο του κωπέμεται μια γούφια κωδάνη όσμηνα.

Μιά μαφρή ίσοφία μπιάνει στού Λέτο την καρδιά και για μία στιγμή σφωφίλονται συντριμια όδες η τριανταφύλινης η έλπίδες του και τα σφάνια γαλιάνο του δνεϊρα. 'Ενας θυμός τόν πνέει και τραβάει άπάνω, κατά τόν άνήφορο, κατά το πικρό δάσος.

'Όρες περατιπότε έτσι ο Λέτο άνάμεσα σ' άγκάθια και στα κλαδιά, χωρίς να ζήρη ποιά πεί. Πίσο του, σαν να τόν κωπινοφούσαν, έφραξαν χουοίφμενοι και ζουφοί της φουαφιόμνιας οί ήχο. 'Η ζήλια φρονίφνει μεθόν του για καλά. Σαπλώνεται ξεαντλήμένος έκεί σε κάποιο ίσιωμα και μαήνεη το δάχτυλα τόν χερσίον του στο χώμιο, μωγκωφίζοντας άχρηα: —'Απιστη!... 'Απιστη!... *

'Από το κεφάλι του Λέτο περναίε διάφορα σχέδια έκδικήσεως. 'Η Βοίκα τον άπάτρω. Ξεχάζε τα λόγια της και έχει άγαπήσει άλλον. Μα ο Λέτο προτιμάει να πεθάνη, παρά να χωριστή άπ' αυτήν. Θά την σκοτώση!...

Και νά, την βλέπει τόμα μπροστά τον σκοπομένη. Και η σκέψης του τριγύεται σε μία δίχλη θολής και ματωμένης χαράς. Μα έπειτα άλλάφει ξεφραφ σχέδιο. 'Οχι, δέν θά την σκοτώση. Θά της κόψη ός τη ρίζα τα μαλλιά, για να μη βγη πειά σε κόσμο και να ορξίλειτη σ' όλο το χωριό.....

Κοντά τ' άπόβαδο, σηκώθηκε ο Λέτο, κωέμισε στον όμο του το δικανό του και τράβηξε μωρος, σαν μεθυσμένος. Κατέβηκε στο μύλο και πέρασε το γεφυράκι. 'Ο μπακάλης δέν ήταν πειά έκεί. 'Η Βοίκα καθόταν όλομόναχη στού μύλου το κωπιάρη και έγγνεθε τη ρόκα της. 'Όταν είδε το Λέτο, στάθηκε σαν ξεφρανίφμενη.

'Ο Λέτο το κατάρβε ότι δέν χάρησε για τόν έρχομό του. Τη χουφίτρωε λίγο βαρεία α' άρχισε να στριφογούρη το στρατιωτικό του πλέραιο μέσα στα δάχτυλά του.

—Δέν με γνωρίζεις; της έπε.

—Σέ γνωρίζω, πώς δέν σε γνωρίζω... άποκρίθηκε τραυλίζοντας η Βοίκα.

— Δὲν χάρισσα πού γύρισα ;
— Ἡ Βόικα κοιτάζει, κοινοποιεῖται, διατάζει. Τέλος λέει ἀποφασιστικά :

— Πρέπει νὰ μὲ ξεχάσης, Λέτο !
— "Α, ἔτσι λοιπόν ;... μούγγρισε. "Ετσι λοιπόν ;...Μὰ ἔγωγα σου... "Ἐγνοια σου !..."

Ἡ περηγανὴ ἢ Βόικα προσεβλήθη.
— Δὲν μὲ φροβίζονε αὐτὰ ἐμένα ! τοῦ σφύριξε, ἐνὸ ἐκείνους ἔφρευε.
"Ο Λέτο γύρισε ἀργά πὺ χωρὶ κατὰστοιμημένος ἀπ' τὸν κόπο καὶ τὶς συγχανήσεις. Δὲν ἤθελε νὰ μπετὶ στὸ σπίτι του. Κάθησε σὲ μὰ πέτρα μπρῶς στὸ σταβλὸ. "Ο σκόλιος του τὸν γνώρισε κα' ἄρχισε νὰ χαιδεύεται στὰ γόνατά του. "Ο Λέτο τὸν χαιδεψε ἀσυνείδητα στὴν πλάτη..."

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Τὰ φῶτα στὰ σπίτια ἔσβουσαν. Τὸ χωριὸ ἀποκοιμήθηκε γλιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁμορφῆς ἀστεροσκοπικῆς νύχτας. Καὶ τὸ σκοτάδι γέμισε ἀπὸ τραγοῦδια τῶν γρούλλων καὶ τῶν βατράχων τῆς φωνῆς, πού ἐρχόντουσαν ἀπὸ τοὺς βάλτους κάτω.

"Ο Λέτο σηκώθηκε ἔξαφνα, μπηκε στὸ σταβλὸ, χαιδεψε τὴν ἀγελάδα του, καὶ μπετῆσε στὸ γέφυρο ἄλλοιό του, πού μὲ κόπο ἔτρωγε τὸν νεοθόσφο χορτάρι. Ξανά βρήκε ἕστερα ἔξω καὶ στάθηκε στὴ μεση τῆς αἰλῆς, ἀκίνητος σὰν στυλός..."

— Βόικα !... Βόικα !... τοῦ ἤρθε νὰ φωνάξη ἀπὸ μέσα του.
— Βόικα !... Βόικα !... τοῦ φάνηκε πὼς φωνάζαν οἱ γρούλλοι κα' οἱ βατράχοι..."

"Ο Λέτο βγήκε ἤσυχος ἀπὸ τὴν πορτοπούλα καὶ τράβηξε κατὰ τὸν κάμπο. Ἡ ἤλιε καὶ ὁ πόνος τὸν ἔκαναν νὰ τρέξη, χωρὶς νὰ ξέρη κα' αὐτὸς πὺ πηγαίνει, μέσα στὸ σκοτάδι. "Ἐννοῦσε πὼς ἦταν ἔρημος στὸν κόσμο. "Ἐτρεξε σὰν κνημημένος ἀπὸ κάτοια κνημὸν καὶ σκόνταψε στὶς πέτρες καὶ στὸ ἀνομιὰ ἐδάφος.

Βρέθηκε, τέλος, στὰ λιβάδια, ἔπρε ἐπάνω σ' ἕνα σοφὸ ἀπὸ χορτάρι καὶ, πτόμα καθὼς ἦταν, ἀπ' τὴν κοίτηα, κοιμήθηκε σὰν σαφηνένος..."

"Όταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος εἶχε πάει μεσημέρι κα' οἱ βοσκοὶ ὀδηγοῦσαν τὰ πρόβατά τους στὸ βοῦνὸ. "Ο Λέτο σηκώθηκε ἐπάνω, κρέμασε τὸ ντουφεκιὰ στὸν ὄμο του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μύλο.

"Όταν προχώρησε κάμποσο, ἀκουσε τὸ γρωστὸ τὸν ὄρουνο τῆς μελάετας κα' ἕνα σοφὸ ἀναμύνησε λοντανέναν μέσα του. Μὰ σκέφθηκε ἀμέσως τὴν προδοσία τῆς Βόικας καὶ τὸ πρόσωπό του κηρίσισε, τὰ πόδια του κάρησαν κα' ἀκούμησε ἐπάνω σ' ἕνα κοῦ τοῦρο, γιὰ νὰ μὴν πέση.

Μαζαριὰ στὸ ὄροιο, εἶδε τότε νὰ περνοῦν τὰ βάλια ἐπάνω σ' ἕνα ὄροιο ἄλλοιο, τὸν Ἰβάντο, τὸν μπαζάλι, ποῦφευγε ἀπ' τὸ μύλο. Τὸ ἄλλοιο ἦταν Ἰσηρὸ πὺ κα' ὁ Ἰβάντος τραβοῦσε δυνατὰ τὰ χιλιάρια καὶ τὸ χιτισπὸς μὲ τοὺς φτερινὸς στήρες. Ἡ ἤλιε ἄσταξε πάλι τὸ Λέτο μὲ τὰ μετὰ τῆς νύχτα. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ πῆγε γρήγορα τὸ φειδωτὸ μοναστῆρι τοῦ βοῦνοῦ.

"Όταν κατέβηκε ὡς τοὺς μεγάλους βράχους, κοντὰ στὸ ποτάμι, στάθηκε. Στὸ βοῦνὸ ἦταν ἤσυχια. "Ἐξαφνα ἀκουσε στὴν ἀεροποιότητα ὄρουνο. Τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος κολιματοῦσε στὸ νερὸ. Πῆγε τότε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ κιντάεσε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Στὴ μεγάλη γούρνα πὺ σχηματίσταν τὰ νερά, κνημημένη κάτω ἀπ' τοὺς πελαῖδες ἴσκιους τῶν ἐλατιῶν, κολιματοῦσε ἡ Βόικα γυνή, ὄμοια μὲ νεράδα !... "Ανάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν ἐλατιῶν, πὺ ἀνάδενε τ' ἀγέρι, βροχὴ χιλιόντουσαν ἐπάνω τῆς ἡ ἀγρίδες τοῦ ἥλιου. Τὸ ὄμοιοφρο καὶ τῆς ἄσταρτε σὰν ἀπὸ χορτάρι !... "Ἐπλεε στὸ νερὸ σὰν φέρι, τεκτονόταν, στριφογύριζε... Τὰ μιλιά τῆς ἦταν κνημὸν στὸ στήθος τῆς κα' ἄσταρταν..."

"Ο Λέτο γιὰ μὰ στιγμὴ ἔβηκε μονοδιαμένος, ἀπολιθωμένος.

Ἡ ἤλιε κα' ὁ φθῶνος ἐθόλωσαν τὸ μυαλό του. Γιόμισε μηχανικά τὸ ντουφεκιὰ του, ἀρηρημένος, τρελλὸς σχεδόν, σημάδεψε καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη.

Μὴ δυνατὴ κνημητὴ πόνου ἀπλόθηκε τότε σ' ὄλο τὸν κάμπο. Κα' ἡ πονημένη αὐτῆ κνημητῆ, σὰν αἰθερο καντὸ, πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ Λέτο, ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Πέταξε τὸ ντουφεκιὰ του στὸ νερὸ καὶ πῆρε τὸν ἀνήφορο σὰν τρελλός..."

Τὸ βράδιον βροῖχαν στὸ ποτάμι τὸ γυνὸ κορμὶ τῆς Βόικας, ματωμένο καὶ νεκρὸ.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθαν οἱ χωρειακοὶ, πὼς ὁ Λέτο, πῆγε στὴ χώρα καὶ παραδόθηκε στὶς ἀρχές.

EAIN PEAIN

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Όποιος δὲν ἀγαπᾷται, καὶ ὅταν ἀκόμα βροῖκεται ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, εἶνε μόνος.

Γ. Σ ἄ ν δ η

"Ἀποστρέφουσα ἀνέκαθεν τὴν ἀχαριστία καὶ νομίζω ὅτι, ἂν εἶχα κνημὰ ἀποχρέωση καὶ στὸ Διάβολο ἀκόμα, θάβρισσα νὰ πὺ μερικὰ καλὰ λόγια γιὰ τὰ κέρατά του.

Βολταίρος

ΤΡΥΓΟΝΤΑΣ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

"Ο ἕκ τοῦ κεραινοῦ κίνδυνος γιὰ τὸν ἀνθρώπο εἶνε πέντε φορὸς μεγαλύτερος στὴν ἔσοχη, παρὰ στὶς πόλεις.

— "Ο πρῶτος κνημωσαστικὸς σταθμὸς ἰδουθήκε στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸ ἔτος 1824.

— Τὸ διαμάντι ὅταν καὶ ἔξαφανίζεται ἐντελῶς χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε ὑπολείμματα στάχτης.

— Οἱ ὀφθαλμοῖοι βεβαιώνουν, ὅτι ἀπὸ δέκα πέντε ἀνθρώπους μόνον ἕνας ἔχει γερά μάτια.

— Τὸ σῶμα τῶν μικρῶν παιδιῶν μεγαλώνει μόνον κατὰ τὶς ὥρες τοῦ ἔντου.

— Τὸ μεγαλύτερο ἔντομο τοῦ κόσμου εἶνε ὁ «ἐλεφαντοζάνθαρος» τῆς Βενεζουέλας, ὁ ὁποῖος ἔρχεται μισὴ ὄα.

— Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἕνα εἶδος γάτες πὺ δὲν κνημωρίζουν καθόλου.

— Οἱ Μεξικανοὶ τρώνε τὰ πορτοκάλια... ἀλατιωμένα !..."

— "Ο ἥλιος εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆ, ὅσο ἕνα πορτοκάλι ἀπὸ ἕνα κόκκον ἄμμου.

— Τὰ κνημωριὰ τῆς Γερμανίας κνημωρίζουν καλύτερα ἀπ' τὰ κνημωριὰ κάθε ἄλλης χώρας.

— Τὰ ἄλλα πὺ ἔχουν πλατὺ κεφάλι, εἶνε νομημονότερα καὶ γνημωρίζονται εὐκολότερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

— Οἱ ρῶθονες τῆς φάλαινας βροῖσκονται στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ εἶνε γνημωμένοι πρὸς τὰ πάνω.

— Τὰ σπανιότερα ἀπ' ὄλα τὰ πουλιὰ εἶνε ἕνα εἶδος φασιανῶ τοῦ Ἀννάμ.

— "Ο φασιανὸς αὐτός, τοῦ ὁποῖου τὰ φτερά εἶνε πολιμητῶματα καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ στολιδία τῶν καπέλων τῶν κνημωριῶν τῆς Κίνας, μόλις σὺληρηθῆ πεθαίνε.

— Τὸ ἀρχαιότερο λεξικὸ τοῦ κόσμου εἶνε τὸ Κινεζικὸ Πά—Κού—Τση, τὸ ὁποῖο συντετάχθη κατὰ 1100 πρὸ Χριστοῦ.

— "Ο λέων καὶ ἡ τίγρις ἔχουν τόσο ἀγκυλωτὴ τὴ γλώσσα τους, ὅστε μὲ μόνον τὸ γλῆνημό τους μποροῦν νὰ γδάρουν τὸ δέγμα τοῦ ἀνθρώπου.

— Μὴ μέλισσα παρᾶγει κάθε κλημωριὸ ἕνα κνημωριὰ τοῦ φαρινοῦ μέλι.

— Στὴ Σκωτία ἄλλοτε, ὁποῖος καταδικαζόταν οὐ θάνατο, κνημωτόν στη θάλασσα καὶ ἐπνίγετο.

— Οἱ Ἀγγλοσάξωνες φοροῦσαν γάντια ἀπὸ τοῦ τοῦ αἰῶνος, ἀλλὰ μόνον οἱ ἄνδρες.

— Όταν πεθᾶν κνημωρίζουν στὴν Κοῦβὰ, οἱ οἰκεῖοι του κλημωρίζουν τὰ παρᾶθηρα τοῦ σπαιτοῦ καὶ δὲν τ' ἀνοίγουν, παρὰ ἔστερ' ἀπὸ ἔξη μῆνες.

— Τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου γιὰ νὰ γλῆνην τὴν τελεία ἀνάπτει τους, ἀπαιτοῦν ὀχτῶ περίπου χρόνος.

— Τὰ μωρὰ ἀρχίζον νὰ αἰσθάνονται πόνους κυρίως τέσσερες ἢ πέντε βρομάδες μετὰ τὴ γέννησι τους.

— Οἱ φροῖότεροι ἀπ' ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς Εὐρώπης θεωροῦνται οἱ Ταγγάνοι τῆς Οὐγγαρίας.

— Ἡ κνημωτοπάρδαλις τῆς Ἀφρικῆς ἔχει τρυφερότατο κρᾶς, νοσημωτότερο τὸ μωσαριῶ.

— "Ο φροῖότερος τᾶφος πὺ βροῖκεται στὴν Ἀγγλία εἶνε ὁ τοῦ δουκὸς Χάμιλτον.

— Τὸ μικρότερο τετραπόδο τοῦ κόσμου εἶνε ἕνας ἀρουραῖος τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ὀλίγα ὄροια.

— Κάποιος ἔξνος ἐγκλημωτολόγος λέγει, ὅτι ἐπὶ 100 ἐγκλημωτιῶν ἀνδρῶν, ὅταν τοὺς ἔξετάξῃ ὁ ἀναρχητῆς, μόνον οἱ 44 δὲν κνημωρίζουν. "Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄμοιο ἀριθμοῦ γυναικῶν ἐγκλημωτιῶν παρηρηθηθῆ ὅτι κατὰ τὴν ἀνάγκη δὲν κνημωρίζουν καθόλου ἢ 82. "Όπου ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ἀσχημὸ φύλο εἶνε πὺ εἰσίσθητο ἀπ' τὸ ὄροιο.

— Ἡ ἤλιε τῆς φάλαινας καθορίζεται ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀστέων πὺ φέρει στὸ στήμα τῆς καὶ τὰ ὀποῖα αἰσθάνονται κάθε χρόνον.

— Οἱ γάρινοι ἀέτοι χρησιμοποιηθήκαν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὸν πόλεμο πρὸς μεταβίβασι στρατιωτικῶν διαταγῶν.

— Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἔδιναν τὰ ὀνοματα στὶς τμήσεις των τῆ στιγμῆ πὺ τῆς ἔρχηχαν στὴ θάλασσα.

— Ἡ Αἰθιοπικὴ φυλὴ περιλαμβάνει τὸ ἕνα δέκατο περίπου τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.

— Ἡ κνημωτὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἢ ὁποῖα ἔγινε μὲ μνηδὴ πολιμητεία, στοίχισε 25 ἔκατομμύρια δραχμῶν.

— "Ο ἀνθρώπος ἔοδεύει ὀκταπλασία δύναμη γιὰ ν' ἀνεβῆ 50 μέτρα ἀνήφορο, παρὰ γιὰ νὰ διανύσῃ ὀριζοντίως τὰ ἴδια μέτρα.

— Τὸ ἀριθμότερο φερμακοῦ τοῦ κόσμου εἶνε ἡ λεγομένη φροσπονημῆνη.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

